

PIRJO JA HARRI BOMAN

VIIMEINEN LENTO

VIIMEINEN LENTO

”Komisario Kauko Korpiaho
-kertomus”

2. painos

Pirjo ja Harri Boman
2015, 2016, 2017

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-330-545-8

Kiitokset

Pirjo

vanhemmat ja sisarukset

Nuoren Voiman Liitto:

Veera Koivaara

Pia Hyttinen erinomaisista ehdotuksista

Johannes Lahtinen

Sirpalle...

Seuraava tarina on täysin mielikuvituksen tuotetta.
Kaikki henkilöhahmot, tapahtumat ja paikat ovat
kirjailijoiden luomia sekä keksimiä.

Mitäpä muuta ne voisivatkaan olla, koska tapahtumat
sijoittuvat noin neljän vuoden päähän, tulevaisuuteen...

(Asiavirheet ja virheet yleensä ovat pelkästään minun (HB), ja ne myöntäisin,
mikäli tarinalla olisi jotain tekemistä todellisuuden kanssa.)

*Life... It is a Tale told by idiot,
full of sound and fury,
Signifying nothing.*

William Shakespeare, Macbeth (5. näytös)

Prologi

(Omin siivin)

Kesäilta oli pohdiskelleva ja pitkämielinen, silminnähden suopea. Taivaankansi leijui korkealla ja keli helmeili kirkkaana. Ensimmäiset yksinlennot pyrittiin järjestämään aina optimiolosuhteisiin. Valkosiipisen ja kaksipaikkaisen K-2 - purjekoneen vieressä nuori poika ripusti jännityksestä vapisevin käsin laskuvarjorepun selkäänsä ja nyki hihnojen kiinnitykset tiukalle. Tyytyväisenä varmistuksiinsa hän könysi pitkäsiipisen aluksen ohjaamon etumaiselle istuimelle. Takapenkki jäisi nyt tyhjäksi.

Nuorukainen toisti keskittyneesti samat ohjaamorutiinit kuin aiemmillakin lennoilla, mutta nyt omatoimisesti ja ilman ohjeita. Turvavyöt kiinni, kiristys. Kuomu alas ja lukitusvivun asennon varmistus, korkeusmittarin kalibrointi nollatasoon ja lopuksi yleissilmäys ohjaamossa.

Katse vasemmalle siivelle, jonka kärkeä kannatteleva oppilastoveri varmisti käsimerkeillään yksinlentäjäkokelaan ohjaussauvan sekä polkimien ohjainpintojen ääriiliikkeet. Päätteeksi ilmajarrujen nosto ulos ja piilotus takaisin siipien suojaan.

Kuusitoistavuotias sydän takoi rinnan alla jännityksestä, mutta samalla malttamattomuudesta päästä matkaan. Pystyyn nostettu peukalo oli merkki lähtövalmiudesta. Opettaja oli siirtynyt kauemmas ja taustajoukkoihin – tämä hetki oli yksinomaan ensilennot lähtijän omaisuutta. Ainutlaatuinen hetki ikuisuudessa. Muovikuomun alla oppilaan katse tarkentui edessä olevaan ylätasoiseen potkurikoneeseen eli ”hinuriin”.

Vetokone oli sinivalkoinen Cessna 172 Skyhawk. Sitkeä ja tehokas nelipaikkainen potkurikone. Huomattuaan hinattavansa lähtövalmiuden Cessnan pilotti hissutteli koneiden välisestä oranssisesta vetoköydestä löysät pois.

Purjekone nytkähti kevyesti eteenpäin ja nokkakisko rasahti vasten asfalttia. Valmista lähtöön. Rutiinien tunteminen teki puheyhteydestä tarpeettoman. Lentoradio supatteli itsekseen universumin alkuhetkistä.

"Hinurin" kierrokset kohosivat ja sitkeä moottori möyri lähtöhaluja. Pakokaasupölyhdys toimi lähtölaukauksena. Potkurin puhuri ravisutti purjekoneen kevytrakenteista kabiinia. Vetoköysi nykäisi K-2:sen liikkeelle ja kävelyvauhtiin.

Vauhti kiihtyi nopeasti.

Purjekoneen yksittäinen kumipyörä rallatti epätahtisesti rullatessaan pitkin asfaltin pintaa. Koneen toista siipeä kannatteleva oppilastoveri juoksi rinnalla hetken täyttä vauhtia, irrottaen otteensa ja jättäytyen jälkeen huohottaen tiukasta spurtista. Purjekoneen siivet kantoivat ja kone keveni. Ohjainpinnat purivat ympäröivään ilmavirtaan.

Hetkeksi nuorukaisen oikean käden ote ohjaussauvasta tiukkeni, kun epävarmuus yritti vallata ajatuksia. Hän kuitenkin tiesi osaavansa tämän, hän *tiesi* hallitsevansa koneensa. Liikkeet olivat sulautuneet jo osaksi hänen syviä vaistojaan. Lentokonetta piti ohjastaa varmasti ja luottavaisesti. Päättäväisesti, mutta hellästi. Vain silloin mekaaninen lintu tottelisi pilottinsa jokaista ajatusta nöyrästi.

Niin oli opettaja untuvikkojaan opastanut.

Ohjaussauvan kevennys, hiuksen hieno veto taakse ja kone erkani kiitotiestä. Kumipyörän rallatus lakkasi muutaman tyhjän kierroksen jälkeen. Purjekone liiti halki ilman vaikkakin vain metrin parin korkeudella maasta. "Hinuri" keri lisää vauhtia omaan nousuunsa.

Lentäjäkokelas ohjasi konettaan nyt itse. Kukaan ei ollut avustamassa tai korjaamassa erheitä. Hän oli itse oman kohtalonsa ohjaksissa. Ei apupyöriä, ei neuvoja. Vain napanuora, joka veti nuorta lentäjää sekä hänen metallista ja kankaasta rakennettua lintuaan kohden taivaan lakea.

Pojan yllätykseksi koneen käskyttäminen olikin helppoa. Vaivatonta. Ajatus, joka huomaamatta siirtyi ohjaussauvaan ja polkimiin, mistä seurasi koneen kuulias vaikkakin laiskahko liike.

Hetkeä myöhemmin "hinuri" ponkaisi kiitotieltä ylös purjekone köyden päässä uskollisesti seuraillen. Purjekoneen ohjaaja hymyili nyt koko naaman leveydeltä. Sydän jumputti jännityksestä ja puhtaasta, kirkkaasta onnesta.

Vapaana, melkein.

Kiipeäminen irroituskorkeuteen eli noin kuuteen sataan metriin kesti lyhyitä minuutteja. Vaikka nuorukainen oli keskittynyt pitämään vetokoneen telineiden pyörät oikeaoppisesti horisontissa, ehti hän jo ihailla ympärillä avautuvaa maisemaa. Samaa näkymää, jota hän oli katsellut opettajan paikkaillessa takaistuimelta hänen käsialaansa, mutta nyt jollakin tavalla muuttunutta. Laajempaa, isompaa, komeampaa, rikkaampaa. Täydellisempää. Sillä hetkellä maailman reunat olivat peräytyneet selvästi taemmas.

"Hinuri" heilautti siipiään vedon päättymisen merkiksi ja pilottikokelas nykäisi köyden vapautuskahvasta. Sievä nyökkäys ja loiva kaartto vasemmalle. "Hinuri" pudottautui oikealle siivelleen ja katosi näkymättömiin.

Lentäjäoppilas oli nyt täysin yksin ja omien siipiensä varassa. Ei, hän ei ollut enää lentäjäoppilas vaan *lentäjä*. Pilotti. Yhtä tuulen ja lintujen sekä maailman järjestyksen kanssa.

Koko universumissa ei ollut tunnetta, jota olisi voinut verrata tuohon hetkeen. Pitkät siivet kantoivat nuorta poikaa iltataivaan halki tuulen voimalla. Maailman elementtien voimalla ja hänen omien taitojensa ansiosta. Sillä hetkellä tuore purjelentäjä oli päättänyt tulevaisuutensa. Jonakin päivänä hänestä tulisi oikea pilotti, ammattimainen pilotti.

Paras ja pystyvin.

Lentämisestä tulisi hänen elämänsä. Hän tiesi, että vain taivaalla hän todella oli elossa.

Komisario Korpiaho -tarina.

Keväällä 2019 Suomen ilmavoimien Hornet-hävittäjien seuraajan valinta on loppusuoralla. Samaan aikaan tapahtuu kaksi toisiinsa näennäisesti liittymätöntä kuolemaa. Nippu epäselviä yksityiskohtia pudottaa Europolin komisario Korpiahon outojen sattumien ja vaarallisten tapahtumien keskelle.

Kuolemia ja menetyksiä, joiden keskipisteenä näyttäisi olevan yksi mahtava perhe.

Tapahtumia maankamaralla ja taivaan sinessä.

